

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

СТРАШНАТА ПТИЦА

chitanka.info

В една гора два коса отгледаха четири пиленца: Коце-Тросе, Чип-Чирлик, Жълто-Клюн и Скок-Подскок. Пиленцата пораснаха и започнаха да летят с родителите си. През деня си търсеха храна из гората. Вечер се събираха в един храст да спят.

Една сутрин старият кос се събуди и подсвирна. Всички се обадиха, само Чип-Чирлик го нямаше в храстата.

— Хвръкнал е, докато ние сме спали. Ще го намерим в гората — рече майката.

Отлетяха косовете да търсят Чип-Чирлик. Тук Чип-Чирлик, там Чип-Чирлик, не го намериха.

Вечерта пак отидоха в храстата да нощуват. На другата сутрин се събуди старият кос. Гледа — всички в храстата, само Коце-Тросе го няма.

— Рано е огладняло нашето Коце-Тросе. Ще го намерим в гората — каза майката.

Литнаха косовете да търсят Коце-Тросе. Тук Коце-Тросе, там Коце-Тросе, никъде го няма.

Натъжиха се косовете. Вечерта се прибраха да нощуват в храстата. Сутринта пръв се събуди Жълто-Клюн. Гледа — Скок-Подскок го няма.

— Изгубихме децата си. Само едничко ни остана — рече старият кос на другарката си. — Я хайде да претърсим цялата гора.

Пръснаха се тримата да претърсват гората. Подхвръкват от храст в храст, от дърво на дърво, от долчинка в долчинка. Срещнаха свраката. Питат я:

— Не си ли виждала, сврако, нашите деца Скок-Подскок, Коце-Тросе и Чип-Чирлик?

— Не — отвърна свраката. — И аз търся две от моите сврачета, изгубиха се от снощи.

Хвръкнаха по-нататък косовете. С тях хвръкна и свраката. Срещнаха сойката, питат я:

— Кажи, сойко, не си ли виждала из гората нашите деца?

— Не съм — каза сойката. — Разкажете ми как ги загубихте.

Разказаха ѝ птиците. Сойката помисли и рече:

— И на мене се загуби едно сойче. Аз зная що става денем в гората. Ала какво става нощем, не зная. Най-добре е да питаме кукумявката. Тя знае.

Тръгнаха птиците да търсят кукумявката. Намериха я да дреме на един сух клон. Попитаха я:

— Знаеш ли, кукумявко, къде са нашите деца? Кукумявката отвори едното си око.

— По-добре не ме питайте. Не можете ги намери — рече тя.

Замолиха се птиците:

— Ти само ни кажи, ние ще ги намерим.

— Дирете ги в най-тъмната гора — каза кукумявката и заспа.

Литнаха птиците да дирят най-тъмната гора. От храст на храст, от дърво на дърво. Срещнаха заека. Питат го:

— Знаеш ли, Зайо, къде е най-тъмната гора?

— Знам, ала там ме е страх да отида. Лисицата ходи из нея, ще ме изяде. Кълвачът ще ви заведе.

Тръгнаха птиците да дирят кълвача. Срещнаха враните. Питат ги:

— Знаете ли, врани, къде е най-тъмната гора?

— Знаем, но не смеем да отидем там. В нея живее страшна птица. Тя ни граби нощя вранчетата.

Изплашиха се птиците дали страшната птица не е изяла и техните пилета. Отидоха да търсят кълвача. Срещнаха синигерчетата. Попитаха ги:

— Знаете ли къде е кълвачът да ни заведе в най-тъмната гора?

— Наблизко е — казаха синигерите и ги заведоха при кълвача.

Намериха го да пълзи по едно дърво.

— Заведи ни, кълвачо, в най-тъмната гора да намерим нашите птичета — замолиха се птиците.

— Добре — рече кълвачът. — Аз отивам там да лекувам болните дървета. Чистя ги от червеи.

Отведе ги кълвачът в най-тъмната гора. Остави ги да търсят своите пилета, а той се залови на работа. Кацне на някое дърво, поогледа го отсам-оттам, чукне с якия си клон и пита:

— Ей, има ли някой червей? — И тъй от дърво на дърво. Най-после кацна на най-старото.

Почука по кората. Никой не се обади. Кълвачът запълзя понагоре. Видя на дървото хралупа. Тъкмо да почука, от хралупата нещо затрака, зафучка. Показа се страшна глава с щръкнали уши, с огнени очи. С крив клон като кука и с две бради отстрани. Хриплив глас извика:

— Кой си ти? Що дириш?

Кълвачът не се изплаши и каза:

— Не ме ли познаваш? Мен ме знае цялата гора.

— Денем не виждам — отвърна страшната глава. — Пази се да не те срещна нощем.

— Как ти е името? — попита кълвачът.

— Питай враните — изсмя се страшната птица и се скри в хралупата.

Отиде кълвачът да дира враните. Разказа им какво е видял в хралупата. Загракаха враните, долетяха свраките. Чуха косовете и синигерчетата, дойдоха при тях, закрякаха всички птици. Пристигнаха и ястребите. Из цялата гора се разнесе новината за страшната птица.

— Тя изяде нашите вранчета! — грачеха враните.

— Тя изяде нашите сойчета! — крякаха сойките.

— Тя задигна Чип-Чирлик, Коце-Тросе и Скок-Подскок! — пищяха косовете.

— Тя изяде две от моите сврачета! — зацърка свраката.

— Тръгвайте да я прогоним!

Полетяха птиците към тъмната гора. Водеше ги кълвачът. Накацаха по старото дърво. Гракнаха враните, запищяха малките птички, закрещаха сойките.

От хралупата се показва страшната птица, изтрака с клюн. Птиците не се уплашиха и я нападнаха. Но страшната птица се скри в хралупата.

— Как да я измъкнем сега оттам? — питаха се птиците.

— Да повикаме лисицата! — предложиха враните.

— Най-добре вълка. Той е по-сilen.

— Мечката е още по-силна. Тя ще я извади от хралупата.

Отидоха враните да търсят лисицата. Доведоха я под дървото. А лисицата се облиза. Иска й се да докопа някоя птица.

— Помогнете ми, птички, да се кача на дървото. Подигнете ме, хванете ме под мишниците! — замоли се тя.

— Ей, че си хитра! — креснаха враните. — Покачи се сама.

— Самичка не мога, не ми стигат сили — отвърна лисицата.

— Тогава ще повикаме вълка — отвърнаха птиците в хор.

— Намерили сте кого. Той съвсем не може да се катери по дървета — изсмя се лисицата.

Скараха се птиците помежду си. Не могат да решат кого да повикат на помощ.

— Мене слушайте — каза кълвачът. — Само едно животно може да ни помогне. Златката. Чакайте, аз ще я събудя.

Хвръкна кълвачът да търси златката. Намери я заспала в една хралупа. Почука, разбуди я.

— Ставай, златке!

— Я ме остави на мира! Нали знаеш, че не обичам да ме беспокоят, когато спя — изфуча златката.

— Страшна птица има в нашата гора. Казва, че нощес ще дойде да ти вземе хралупата — рече кълвачът.

Златката скочи, облиза се, светна с очи и — хоп — смъкна се от своето дърво.

— Води ме по-скоро. Знам коя е тая птица. Отдавна я търся, да ѝ видя работата.

— Как се казва, златке, тая птица? — попита кълвачът.

— Бухал. Не си ли чувал, като вика нощем: бух, бух!

— Не съм, златке. Нощем аз спя.

— Ти спиш, пък аз не спя — отвърна златката и се завтече към тъмната гора.

Покатери се на дървото, надникна в хралупата. Вътре бухалът се наежи. Затрака с клюна си, сякаш чупи орехи, святка страшно с очи.

Гракнаха птиците отвред:

— Дръж го, златке! Прогони го от хралупата! Златката се вмъкна в хралупата и там настана грозен бой. Разхвърча се перушина от дървото. Бухалът фуци, кълве, удря златката с крила, но златката не се изплаши.

— Изкарай го навън — молеха се враните.

— Остави и ние да го клъвнем — крякаха сойките.

— Прогони го от горите! — чипкаха косовете.

Бухалът се измъкна разперуширен, размаха крила, хвръкна. Но нали не виждаше през деня, не знаеше къде да се скрие. Погнаха го птиците от дърво на дърво. Прогониха го от гората в полето. Там златката го стигна, хвана го за врата и го отнесе. Птиците се успокоиха и се разлетяха на разни страни. Вечерта трите коса се прибраха в своя храст и заспаха спокойно. Не се бояха вече, че някой ще отвлече единственото им косе — Жълто-Клон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.